

Refleksioon õpikogemusele

Victoria Albert: ELU projektis “Karate kui väärtuskasvatuse koht kaasaegses haridussüsteemis” osalemine avardas mu teadmisi karatest kui mitte ainult spordialast, vaid ka kasulikust vahendist viisaka ja lugupidava käitumise kujundamisel. Projekti loomisel oli nii kasuks kui raskuseks see, et rühmas olid tudengid kolmelt erinevalt erialalt. Plussiks oli see, et tudengid said panustada projekti valmimisel enda erialaste teadmistega ning läheneda ülesannetele ja probleemidele erinevatelt külgedelt. Raskuseks oli aga see, et tekkis olukordi, kus tekkis rühmaliikmete vahel arusaamatusi ja mööda rääkimisi. Proovikividest olenemata jõudsimme tiimiga kompaktselt ja informatiivselt lõpp-produktini. Üheks eesmärgiks oli detailse projekti plaani koostamine, mis kirjeldaks kuidas karated saaks lõimida 1.-3. klassi laste liikumisõpetusse ning kuidas läbi karate õpilaste käitumiskultuuri parandada. See eesmärk sai meil edukalt täidetud. Seda, kas projekt läheb elluviimisele ning kas projekti eesmärgid saavad täidetud me kahjuks hinnata ei saa.

Lara Ojaots: Liitusin ELU projektiga “Karate kui väärtuskasvatuse koht kaasaegses haridussüsteemis”, sest selle teemaga mul varasemat kokkupuudet ei ole olnud, seega tundus see väga põneva väljakutsena ja õpikogemusena. Projekti käigus õppisin palju karate kohta ning mul on isegi hea meel, et mul varasemad teadmised või eelarvamused puudusid, sest õppisin ka seda, et paljudel inimestel on karatest kui võitluskunstist väga vastandlikud arusaamad. Põhiliselt keskendudes karate väärtuskasvatuse aspektidele oli äärmiselt huvitav ise selle teema kohta lugeda kui ka võtta ühendust kogenud karate treeneritega ning nendega antud teemal arutada. Nagu alati, on ka rühmas ühiste eesmärkide täitmine ka projekti loomine õpetlik kogemus. Enda mõtete selgesõnaline edasiandmine, kompromisside leidmine, ühisele otsusele jõudmine ja kannatlikkus on kõik kindlasti midagi, mida olen saanud antud projekti raames arendada. Olen jaganud ka projektist väljaspool inimestega meie projekti ideed - karate kui väärtuskasvatus, selle sidumine haridussüsteemi, selle panus käitumiskultuuri parendamisesse. Tagasiside on olnud vägagi positiivne ja lisanud kinnitust, kui väärtuslik see idee ja projekt tegelikkuses on. Ma loodan, et oleme enda rühmaga saanud anda panuse selle lõimingu elluviimisel ning mul on hea meel, et olen saanud nii palju väärtuslikke teadmisi ja kogemusi juurde seda projekti luues.

Merit Tarkus: Projektis osalemine oli minu jaoks väärtuslik kogemus, mis andis võimaluse nii erialaste oskuste arendamiseks kui ka meeskonnatöö kogemuste omandamiseks. Meie rühm

koosnes erinevate erialade tudengitest, mis rikastas projekti oluliselt, kuna igauks tõi kaasa oma unikaalse teadmiste ja oskuste pagasi. Meil oli ühine eesmärk – uurida, kuidas saab karate olla väärtuskasvatuse vahendiks kaasaegses haridussüsteemis ning töötasime ühiselt selle saavutamise nimel. Rühma koostöö oli tihe ja konstruktiivne, jagasime omavahel ideid, arutlesime probleemide üle ning leidsime ühiselt lahendusi. Kui tekkisid raskused, näiteks keerukamate teoreetiliste käsitluste mõistmisel või vajaliku materjali leidmisel, saime neist üle kas üksteist toetades või juhendajalt nõuandeid küsides. Projekt nõudis ka suurt iseseisvust, eriti materjalide kogumisel ja analüüsimisel. Projekti jooksul sain õppida palju nii karatest kui ka väärtuskasvatusest kui pedagoogilisest suunast. Karate ei ole pelgalt füüsiline tegevus, vaid pakub võimalusi distsipliini, austuse ja koostöö õpetamiseks – need väärtused on kaasaegses hariduses üha olulisemad.

Viktoria Dmitrijeva: Elu projekt “Karate kui väärtuskasvatuse koht kaasaegses haridussüsteemis” tundus huvitav väljakutse, mis oli kooskõlas minu huvide ja väärtustega. Antud projekti raames sain põhjaliku ülevaate karatest kui väärtuskasvatuse aspektist. Tunnistan ausalt, et minu eelnevad teadmised piirdusid vaid sellega, et karate õpetab ainult enesekaitset. Tegelikult omandatakse ka teisi eluks vajalikke oskusi ja väärtusi, mis on erilise mõjuga laste ja noorte käitumiskultuuri osas. Meeskonna koostöö sujus üpris hästi, kuna rühmaliikmete vahel ära jagatud ülesanded said tehtud õigeaegselt, mis viis ka soovitud lõpptulemuseni. Ülesannete tegemisel oli näha, et igal rühmaliikmel oli oma käekiri, arusaam ja mõtteviis. See oli enesestmõistetav, samas ka katsumus - kombineerida see ühtseks tervikuks. Leian, et määrava tähtsusega oli ka pidev kommunikatsioon nii rühmaliikmete, juhendaja kui ka teiste osapooltega. See võimaldas lahendada probleeme ja vältida arusaamatusi, samal ajal liikudes püstitatud eesmärkideni. Nüüd, kus projekt on lõpule viidud, võtan kaasa analüüsi- ja teadmised meeskonnatöös.

Geiri Sperling: Osalemine ELU projektis “Karate kui väärtuskasvatuse koht kaasaegses haridussüsteemis” andis minu jaoks üsna palju. Algselt ei omanud mingisugust ülevaadet, mis nimetatud projekt endast kujutab, siis projekti lõpuks on mul hea meel tõdeda, et olen selle projekti jooksul õppinud oluliselt rohkem karate kohta. Tegemist ei ole spordialaga, mis õhutaks vägivalda vaid vastupidiselt annab kaasa karate õpilastele olulise väärtuskasvatuse pagasi. Projekt andis võimaluse tutvuda erineva teaduskirjandusega, millega ilmselt niisama kokku ei oleks puutunud. Projekti koostamine rühmana andis võimaluse tundma õppida ka teiste valdkondade tudengeid ning näha projekti ka teiste mätaste otsast vahearuande

esitlusel. Rühmatöö sujus hästi. Alguses oli keeruline aru saada, mis on projekti lõpptulemus, ent lõpuks sujus koostöö rühmas suurepäraselt. Rühmatöö sujuvamaks tegemiseks loodi *Messengeri* grupp, mis muutis kommunikatsiooni palju sujuvamaks ja andis võimaluse kitsaskohad üle arutada. Usun, et meie rühma koostatud projekt võimaldab oluliselt suurendada 1-3. klassi väärtuskasvatust ning seda just läbi liikumise.

Janete Trestip: Antud ELU projekt “Karate kui väärtuskasvatuse koht kaasaegses haridussüsteemis” oli minu jaoks uus kogemus, millest õppisin üpris palju. Kindlasti sain väga vajaliku ning uue kogemuse ja uusi tutvavaid teiste rühma liikmete näol. Projekti kaasalöömine oli väga huvitav ning avardas kindlasti ka silmaringi. Sain uusi teadmisi karate kohta ning usun, et karatel oleks väga vajalik koht nii haridussüsteemis kui ka tänapäeva laste seas. Loomulikult ei sobi karate igale lapsele, aga nagu on ka varasematest uuringutest välja tulnud, et karate aitab lapsel paremini keskenduda, saavutada paremaid akadeemilisi tulemusi, olla lugupidavad ning samas ka füüsiliselt aktiivsed. Koostöö rühmaliikmete vahel alguses pigem ei olnud väga sujuv ning tekkis projekti kohta mitmeid küsimusi, aga kui saime nendele küsimustele vastused, siis hakkas koostöö sujuma ning igatüks panustas ja andis endast palju. Enda kohta õppisin seda, et rühmatööd on toredad aga samas ka katsumusi pakkuvad ning mõistsin, et rühmatööd tehes on väga keeruline teiste mõtetest saada samamoodi aru nagu teine sellest mõtleb. Loodan, et antud projektist on kasu nii karate treeneritele kui ka haridusasutustele.